

Даніела Морозова,
студ. Інституту журналістики (Київ)

ТУТ ПРАЦЮЮТЬ МИТЦІ

Мені випала надзвичайна честь бути присутньою на святкуванні ювілею кафедри історії журналістики Інституту журналістики. Чесно кажучи, спочатку новина не викликала великої радості, адже уява малювала сплановану обов'язкову подію, щось надто офіційне, узвичаєне, аби непричетний до кафедри дістав задоволення.

Сказати, що я помилялась? Не те слово. Якщо точніше: мені було незручно через те, що я прийшла без подарунка. То була справжня сімейна зустріч, де кожен присутній – родич, а не гість за запрошенням. Неначе, відкривши двері в інституті, ми зробили крок у чиюсь гостинну хату, де за столом зібралось щире святкування. До того ж, вітали не тільки колектив, а й Наталю Миколаївну Сидоренко, от і скажіть, чи бувають у світі збіги? Ототожнюючись з людиною, колектив переходить на особистісний рівень і зникає будь-яка офіційність.

Вітали іменинників усі: і Суми, і Львів, і Харків, і Полтава, і просто студенти ІЖ, здавалось, наче не існує відстані й кордонів між ними, всі рідні й перебувають поруч. Подарунки довершували картину домашнього затишку: квіти, картинки, рушники, запашний мед. Навіть не скажеш, що це дарунки для кафедри, де нема жодного не науковця. Бо адресовані вони, в першу чергу, митцям, гостинному товариству, сім'ї, у домі котрої навіть квітки квітнуть краще, на заздрість усіх підвіконь країни.

Цікавий також той факт, що при спробі підрахувати кількість публікацій співробітників кафедри було отримано несподівано невелике число. У чому причина? Львівські колеги з Національної наукової бібліотеки імені Василя Стефаника так звикли вважати кафедральних киян «своїми», що просто не врахували їх внесок як частку творчого здобутку Інституту журналістики.

На сімейні цінності орієнтувалися і у більшості своїй побажання головному ювіляру, а ще жартома бажали вирішення гендерного питання, адже в боротьбі за права жінки майже лишили кафедру без чоловіків. Тому не зайвим стало побажання гармонійних стосунків і щасливої долі. Наостанок усіх присутніх приємно подивував хор «Катруся». На цій співочій ноті святкування назавжди закарбувалось у нашій пам'яті.